

Kerék Imre

Egy Lorca-románc parafrázisa

(A hűtlen menyecske)

Kivitettem a folyópartra!
S mert uráról mit se szóltott,
szűznek hittem a menyecskét.
Éjszakáján Szent Jakabnak
történt, nem szerelem volt ez,
kényszere csak férfivágynak.
Tücskök cirpelték, a lámpák
sorra húnytak el az éjbe.
A legszélső ház falánál
kezem ingét megsimálta,
s íme, feszes jácint-melle
előbukkant táncikálva.
Érdes, kemény alsószoknya
sikolya ropog fülembé,
tucatnyi kés mintha fűrgén
végvásznakat repegetne.
A fák óriássá nőttek,
ezüstjük szitált a vízre.
Nincs horizont a folyón túl,
híre csak kutyavonítás.

Szederbokrok, tövisfák közt
vittem a nádason túlra.
Kontya alá gödröt ástam
a fővenyre karikásan.
Nyakkendőmet én kioldtam,
ő szoknyáját leereszté,
én derékszíjat s revolvert,
ő csipkés batiszt nadrágot,
mindegyiket egymás mellé.

Vele finom bőrű nárdus,
gyöngytermő kagyló nem ér fel,
kristály-holdasan, szikrázón
vetélkedik ős regékkal.
Combjai mint két riadt hal,
eleinte szöktek tőlem,
egyik zuhogó hó hűse,
másik vad láng lobogása.
Hosszas út volt ez az éjjel,
hószín kanca vitt nyihogva,
kengyelt, kantárt elvettem...
Férfi volnék: nem dicsérem
magamat, egy szót se szólok,
mit mondott: hallgatok róla,
nem tartozik pletyka-szóra.
Lucskosan csóktól, homoktól,
haza vittem, ahogy illik.
Liliomok tőreikkel
a sötét szellőt megűzik.
Jó cigányként cselekedtem,
névre, hírre is ügyelvén,
varrodobozt adtam néki
szalmasárgát, mutatósat.
Ölelni már nem kívántam,
szűznek hittem a menyecskét,
uráról semmit sem mondott,
s a füvellő folyóparton
szertefoszlott minden vágyam.

Hat Haiku

Május

Májusi lányszemekben
pirosló rózsák kába
bujázkodása.

Ősz

A szél hullani vágyó
rozsdás leveleket keres még.
Jönnek a diótörő őszi esték.

Őszi diófa

Dohányszín- sárga
levelű fa, körülted vén banyák:
varjak lassú dióverő tánca.

Öregasszony

Szemöldökei
kinyúlnak lassan,
akár a darvak a magasban.

Visszatérő gólyák

Megérkeztek megint
s tavalyi fészükre leszállnak
szárnyas testvéreink.

Krúdy-etűd

Az Utolsó Állomáshoz
címezett csárda asztalánál
nem lankadón ül és ír Krúdy úr.

Nyárvég

Loncsos ebek felugatnak –
fellegeken telihold jár.
Villan az éjben egy ablak,
mintha mögötte te volnál.

Mintha avar zizeregne,
vérbe, aranyba borulva –
rozsdá-eső ver a kertre,
oszlik a földben a hulla.

Kialudt fénye nyarunknak,
illata már elenyészik.
Csókahad levegőt lyuggat,
letarolt venyige vérzik.

Zárul az éjben egy ablak,
tétova fénye kihúny már.
Loncsos ebek csak ugatnak –
fellegeken telihold jár.